

FÜZESI MAGDA

# ÁLLATSÁGOK

## CSILI TELEFONÁL

Egy napon arra megyek be a nappaliba, hogy Csili, a macskánk telefonál. Mint rendesen, a szomszédék fehér cicájával beszél. De csak akkor, ha nem vagyunk bent a lakásban. Nem szép hallgatózni, de nagyon érdekelt, milyen hírt visz ki a házból. Hát tessék! Ki gondolta volna...

... Nem akarok pletykálni, mondja, de hallod, a gazdáékkal valami baj van. Már hatodik éve nevelem őket, de annyit ér, mint a falra hányt borsó. Próbálok rászoktatni a gazdát, hogy hajnali ötkor keljen fel. Minden reggel felmászom az ágyára, és addig piszkálom, amíg ki nem nyitja a szemét. Jó-jó, persze hogy az emeleten laknak, de hát pont az lenne a jó kardiovaszkuláris edzés, ha reggelente lépcsőzne. Ne félj, lépcsőzik is: muszáj, hogy kiengedjen az udvarra. Mindig abban reménykedem, hogy ő is kijön, fut néhány kört, és megköszöni, hogy vigyázok az egészségére. De nem! Mint aki jól végezte dolgát, visszabújik az ágyba, és alszik még egy órát. Hallottál már ilyet?

Tisztára egészségtelenül élnek. Reggelire például felvágottat, sajtot, vajás kenyeret esznek, teát isznak hozzá. Még belegondolni is rossz! Elhatároztam, hogy segíték rajtuk. A múltkor fél napig lestem egy egeret az eperfa alatt. Szép kövér egér volt, nagyon meg akartam fogni. Úgy tettem, mintha nem érdekelne, elbújtam a japánbirs bokor alatt. Amikor kijött a lyukból napozni, huss, odaugrottam, elkaptam a frakkját és már vittem is be a gazdasszonynak, hogy végre egyenek valami jót, ne mindig rizst, meg krumplit, meg tésztát. Mit gondolsz, mi történt? Amikor meglátták a számban az egeret, a lányok felugrottak a kanapéra, a gazda meg elkezdett üldözni. Adom én, adom, mondtam nekik, de hát nem értették. Erre elengedtem, az egér meg bebújt a könyvespolc alá. Na, lett aztán ribillió: az egész család az egeret üldözte, én meg csak mosolyogtam a bajuszom alatt. Végre nagy nehezen megfogták. Lássam, mi lesz, gondoltam. Hát nem elengedték? Engem meg jól megszidtak, hogy nem elég nekem a Whiskas, még az ártatlan egereket is hajkurászom? Tegnap is láttam a kertben egy még nagyobb egeret. Na de tudod, mikor fogok én fél napot leskelődni utána! Ezeknek?

Hallod, Mimi, most jut eszembe: te fent vagy a Facebookon? Mert ha igen, délutánonként csetelhetnénk. Én ugyanis már évek óta fent vagyok. Van is valami

félszáz ismerősöm: virágok, de főleg macskák. Amikor a gazdasszony vacsorát főz, elfoglalom a székét a számítógépnél, két párna van rajta, jól lehet ott aludni. De ha bejelölsz, inkább a neten tölténém az időt. De most leteszem: úgy látom, megjött. Amennyi esze van, még kihallgatja a beszélgetésünket és megírja. Úgysem hinnék el neki, hogy tudunk beszélni, de az ördög nem alszik. Na csá. Holnap hívlak.

## VADGALAMBÉK

Jó volna valahol megtelepedni, mondta Vadgalamb Ádám úr, miközben komótosan piszkálta a fülét, hogy jobban halljon. Hát persze, én is ezt akartam mondani, mondta Vadgalambné Éva, egyet perdülve szép szürke, Párizsból hozott rokokójában.

No de hol, no de hol?, búgta Vadgalamb úr mélybarna hangján.

Háát, a Zöld Ház kertjében van egy magos eperfa, oda, hogy ne ázzunk a lombjában, mondta elgondolkozva az asszony.

Lehet, lehet. No de gondoljuk csak végig: van ott egy nagy tarka macska, oda mászik, ahová nem kéne.

Lehet, lehet, gurgulázta Vadgalambné. De van ott egy fekete szőrösöm, egy lepcsés szájú puli. Úgy láttam, a tarka macska tart tőle, mert ha teheti, a puli összeakasztja a bajszát a hosszúgerincűvel. Hát mit tegyünk?

Egy-két napig még elgurguláztak, aztán csak összebújtak, mint minden tavasszal.

Vadgalamb úr kétségbeesetten röpködött az eperfa környékén. Mi legyen, mi legyen, töprengett, gondtól megkopott tollait rázogatva.

Aztán egy szikrázóan szép tavaszi napon Vadgalambné asszony csendesen megszólalt: Anyának érzem, ó, Ádám, magam...

És a kocka el lett vetve. Innentől már nem sokat számított sem a tarka macska, sem a szemtelen, lepcsés szájú puli. De Vadgalambné Éva még kötötte az ebet a karóhoz, hogy mi lesz velük és a porontyaikkal.

Éva, Éva, szólt Ádám nagy komolyan: nem emlékszel, a Teremtő megüzent: Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek – mennyei Atyátok táplálja őket.

Mit lehetett erre mondani: Vadgalambné Éva elküldte Vadgalamb Ádámot, hogy hozza a szalmaszálakat meg a gizgazokat, mert csak meg kell építeni azt a kis házat, akarom mondani, fészket, ahol szaporodni és sokasodni fog a vadgalambnemzetség. Ádám pedig arra gondolt, hogy ha lesz végre ház, talán ő is előléphet a ház urává, akinek a ház asszonya parancsol...